

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਫਾਲਸਾ ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਮੁਹੰਮਦ-ਉਨ-ਨਿਸਾ ਬੇਗਮ,—ਅਪੀਲੈਂਟ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਫਯਾਜ਼ ਅਲੀ ਹਾਸ਼ਮੀ,—ਜਵਾਬਦਾਰ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 489-ਡੀ/57

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਆਰਡਰ 44, ਨਿਯਮ 1—ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਅਨਿਆਪੂਰਨ ਜਾਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਆਰਡਰ XXXVII, ਨਿਯਮ 3—ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡੋ—ਸ਼ਰਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਨਿਰਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ—ਧਾਰਾ 115— ਸ਼ਰਤ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡੋ—ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 44, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਮੂਲ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਕਰੇ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ। ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਗਲਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਨਿਆਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਆਰਡਰ XXXVII, ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਢਲੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ XXXVII, ਨਿਯਮ 3, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜੇ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਾਰਮਾ ਕੰਪੇਰੀਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਦੈ ਭਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਡੀ ਕੇ ਕਪੂਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਫਾਲਸ਼ਾ, ਜੇ.—ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਫਯਾਜ਼ ਅਲੀ ਹਾਸ਼ਮੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਹੰਮਦ-ਉਨ-ਨਿਸਾ ਬੇਗਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਰਡਰ 37, ਨਿਯਮ 2, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, 7,885 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜੁਲਾਈ, 1956 ਵਿਚ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਆਰਡਰ 37, ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ- ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ, ਜੇ ਕਿ ਨਿਸਾ-ਅਗਮ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਅਤੇ ਛਪੇ ਹੋਏ ਉਰਦੂ ਫਾਰਮਾਂ ਦੀ ਰਸੀਦ- ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਮਲ- ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਉਸ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ 13 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣ। ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 14 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

9 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 13 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵਿਵਾਦਿਤ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 44 ਨਿਯਮ 1, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਫਾਰਮਾ ਕੰਪੈਰੀਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ। ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਚੇਪੜਾ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਰਡਰ 44 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ - ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਂ ਤਾਕਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੁਝ ਵਰਤੋਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਰਡਰ 44 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਆਰਡਰ 44 ਨਿਯਮ 1, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ, ਦਸੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਐਕਟ 66 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ, ਦਸੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ

- “ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਸਮੇਤ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਗਰੀਬ, ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਉਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵਰਤੋਂ ਲਈ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਹਾਲੀਆ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਲਈ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।—

“ਅਪੀਲੇਟ ਕੋਰਟ, ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਬਸ਼ਰਤ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲੀ ਕੁਝ ਵਰਤੋਂ ਲਈ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ।”

ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੰਚੂ ਬਾਲਾ ਦਾਸੀ ਬਨਾਮ ਨਿਹਿਲ ਰਾਜਨ ਪਾਲ (1), ਕੇ.ਸੀ. ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਗੁਹਾ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ, ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਰਮਾ ਕੰਪੇਰੀਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕੰਗਾਲ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੋਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਰੇਣੁਪਦਾ ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ.ਜੇ., ਅਰੁਣੇਂਦਰ ਨਾਥ ਚੈਟਰਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। v. ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਇਹਨਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 44, ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਅਧੀਨ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਰੂਆਤ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(1) A.I.:R. 1956 ਕੈਲ. 530

(2) 58 C.W.N. 367

ਕਿ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੁਝ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਫੈਸ਼ਾ, ਜੇ. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 44, ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ 1, ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਲਕੱਤਾ ਕੇਸ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਤਿਲਕ ਮਹਸੂਤੇ ਬਨਾਮ ਅਖਿਲ ਕਿਸ਼ੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਅਵਧ ਵਿੱਚ ਹਬਸ਼ੀ ਮੀਆ ਬਨਾਮ ਮੇਹਦੀ ਹਸਨ (2), ਪਾਉਧਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਨੇਵਾਰੀ (3), ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਤੂਰੀ ਸੂਰਿਆਨਾਰਾਇਣਮੂਰਤੀ (4), ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਲਾਡੋਬੀ ਸ਼ੇਖ ਉਮਰ ਬਨਾਮ ਸੈਕਰਲਾਲ ਪੰਨਾਲਾਲ ਕਲੰਤਰੀ (5), ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਨਾਰਸੀ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ। ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (6), ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਫਾਰਮਾ ਪਾਉਪਰਿਸ ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 10 Pat. 606 (F.B.)

(2) A.I.R. 1937 Oudh. 222 (F.B.)

(3) I.L.R. 57 All. 440 (F.B.)

(4) 71 M.L.J. 497

(5) 50 Bom. ਐਲ.ਆਰ. 133

(6) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 15 Lah. 132

ਆਗਾ ਹੈਦਰ, ਜੇ. ਜੇ., ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਪਿੱਠ-ਭੂਮੀ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, , ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲੀ ਕੁਝ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ 'ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਤੋਂ, ਜਿਸਦੀ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਰਡਰ 44, ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵਿਚ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਬੈਠ ਕੇ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਥੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕੰਗਾਲ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਹਨ ਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ

ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕਤਰਫ਼ਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਹਾਲੀਆ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਵੀਸ਼ੇ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਈ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਸਥਾਈ ਸਿੱਟਾ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇ। ਗਰੀਬ ਵਜੋਂ ਸਥਿਤੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵਖਰੇਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੰਗਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਸਿਰਫ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜਮੈਂਟ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਗਰੀਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਮਹਿੰਗੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੰਗਾਲ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਫਿਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਰਾਏ ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੂਲ ਧਾਰਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ। ਦੂਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ। ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਉਂਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੰਗਾਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਬਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜੇ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਅਸਥਾਈ ਜਾਂ ਫਰਮ, ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। .

ਨਿਯਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਰਡਰ 44 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਰਡਰ 33 ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਨਿਯਮ 5 ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਗਰੀਬ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਕੋ ਇਕ ਆਧਾਰ ਜਿਸਦਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ (ਡੀ) "ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, "ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਾਰਥਿਕਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਗਲਤ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੈਂ ਨਿਯਮ 1 ਦੀ ਸੇਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਗਲਤ ਹੈ ਜਾਂ ਸਹੀ ਹੈ, ਅੰਤਿਮ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਉਪਬੰਧ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਹੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੇਧ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਜਤਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਦਾਲਤ, ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਜਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ

ਕੀ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਮੁੜ ਇਕਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕਲਕੱਤਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਭਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਹੌਰ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੋਟਿਸ, ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਮੁੱਢਲੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਦੋਂ ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਫਾਰਮਾ ਪਾਉਪੇਰੀਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ, ਜਿਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 37 ਨਿਯਮ 3, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ 13 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਢਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਾਰਮਾ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਰਡਰ 44 ਨਿਯਮ 1, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਾਂਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਈ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੂਜਾ ਗੁਪਤਾ